

Sygn. akt III CNP 26/05

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko M. B.

o ustalenie istnienia służebności osobistej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2006 r.,

na skutek skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 20 stycznia 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2005 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację powódki J. K. od wyroku Sądu Rejonowego w P., z dnia 30 czerwca 2004 r.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 stycznia 2005 r. jest ponowną skargą wniesioną przez powódkę od tego samego orzeczenia. Poprzednio powódka wniosła dwie skargi, z których jedna została zwrócona jako niespełniająca wymagań z art. 87¹ § 1 k.p.c., a druga została odrzucona ze względu na niedopełnienie wymagania przewidzianego w art. 89 § 3 k.p.c.

Ponowne wniesienie przez tę samą stronę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie narusza art. 424³ k.p.c., ponieważ przepis ten ma zastosowanie w stosunku do skarg wniesionych skutecznie, tylko bowiem

w przypadku skutecznego wniesienia skargi może dojść do przystąpienia do jej rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114 i z dnia 25 lipca 2002 r., III CZ 70/02, niepubl.). Dwie poprzednie skargi powódki nie zostały skutecznie wniesione, zatem art. 424³ k.p.c. nie stoi na przeszkodzie badaniu dopuszczalności skargi wniesionej obecnie.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków

prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

W skardze powódki opisano jedynie w sposób ogólny postępowanie, które zostało w sprawie przeprowadzone, co jest oczywiście niewystarczające z punktu widzenia art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów, stwierdziwszy że skarga powódki nie spełnia ustawowych wymagań, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).